

Dálkový rozhovor: Architektka Eva Le Peutrec

Lenka Macháčková

Žije svůj sen. Chtěla se stát architektkou a stala se jí. Chtěla stavět vysoké domy až k nebi a staví katedrály 21. století, jak sama v rozhovorech mrakodrapy nazývá.

Novopacká rodačka Eva Hendrychová odešla v roce 2002 na dvouletou stáž do San Francisca. Po návratu domů dokončila studia a odešla do Číny, odtud pak do jižního Pacifiku.

Ve dvaadvaceti odešla do světa, v šestadvaceti vyprojektovala v Šanghaji svůj první mrakodrap.

Rok po dokončení vysokoškolského studia odjela do neznáma. Práci v Číně si začala vyhledávat přes internet. Nebála se riskovat, začalo se jí dařit a otevřely se jí nevídané možnosti.

V současné době žije se svými dvěma dětmi na ostrově v Nové Kaledonii v Tichomoří, kde pracuje ve své architektonické kanceláři.

Z rodného podkrkonošského městečka Nová Paka se Eva ocitla ve velkém světě a v hledáčku médií. V roce 2019 vyšla kniha *Velké ženy z malé země* od Renaty Mrázové a jednou z uvedených velkých žen je právě Eva Le Peutrec.

Náš dálkový rozhovor probíhá za podivných okolností. Ostrov, na kterém Eva s rodinou žije, je již několik měsíců uzavřen a není možné z něho odletět. Naštěstí je tu internet, a tak se můžeme ptát.

Pocházíte z malého městečka ve střední Evropě, nyní žijete na ostrově u moře. Byl to váš sen?

Musím říct, že ano. I když je to jeden z těch, co si uložíte hluboko do podvědomí ještě jako dítě, desítky let na něj pozapomenete a pak si ho stejně zhmotníte. Dobře si vzpomínám, jak nám domů v 90. letech přišel první katalog od Fischera. Opatrovala jsem ho léta s posvátnou úctou a kochala se liduprázdnými plážemi s palmami. Snila nejen o exotických destinacích, ale i o létání. Nakonec jsem si splnila i tento sen. Během studií jsem si přivydělávala právě jako letuška u Fischera. Takže sny se plní...

Jste kosmopolitní rodina, jaké jazyky znáte, který doma používáte, a umí děti česky?

"Kolik jazyků umíš, tolikrát jsi člověkem", opakovali mi často doma v dětství. Nesnášela jsem to úplně nejlépe, ale přesto se cizí jazyky pilně učila. Dnes jsem tomu ráda. Postupně jsem se učila německy, anglicky, zčásti mandarínsky a francouzsky. Na děti mluvím zásadně česky. Jejich odpovědi jsou směs češtiny s francouzštinou. I když s prarodiči mluví výhradně česky. Musím říct, že je velmi milé, je poslouchat. Mám skutečně pocit, že různé jazyky nám dají možnost projevit různé aspekty naší osobnosti.

Váš životní příběh je velmi inspirující. Připadá vám váš život při pohledu zpět jako pohádka?

Pokud by můj příběh inspiroval byť jen jediného člověka, tak za to budu vděčná a bude mi to dávat smysl. Snažím se lidem ukázat, jaký je náš skutečný potenciál. Že my jsme architektky našeho vlastního života. Nikdo jiný. Byť se příběh může jevit jako pohádka, je za ním spousta tvrdé práce. Neohlížím se zpět do minulosti. Ani nehledím příliš do budoucnosti. Snažím se žít teď a tady. Budoucnost si tvoříme právě teď!

Architekt je výtvarník, má jistou představu, ale musí spolupracovat s projektanty, kteří vidí spíš normy a předpisy. Jaká je pro vás tato spolupráce, navíc ve velkém týmu?

Architekti jsou různí, někdo je více umělec, někdo více technik. Já osobně se snažím tyto polohy vyvažovat. Mám ráda jak technickou stránku věci, tak tu uměleckou. Dobrá stavba může vzniknout pouze tehdy, když se tyto aspekty protnou.

V tom vidím skutečné kouzlo této profese. Už na škole roky studujete ocelové, betonové, dřevěné konstrukce a zároveň dějiny umění a architektury. Ale i právo atd... Stavbu musíte umět nejenom navrhnout, ale i odprezentovat, přesvědčit developera. Musíte mít obchodní talent, komunikační schopnosti, zároveň umět naslouchat jako psycholog. Je toho hodně. To je to, co mne na architektuře tolik baví. Ta renesanční multioborovost.

Vždy jste měla sen stavět mrakodrapy? Co váš vlastní dům? Sníte o nějakém?

Sen navrhovat mrakodrapy tam byl od dětství. K takové práci se však dostane skutečně jen promile architektů. A to ještě většinou až na konci svého života. Tím se liším od ostatních.

Návrh vlastního domu je pro architekta jedna z nejtěžších zakázek. Sám sobě je tím nejtvrdějším kritikem. Každou vilu, kterou navrhuji, navrhuji tak, jako bych v ní měla sama žít (samozřejmě s ohledem na životní styl majitelů). Pokud mě návrh baví a dává touhu v něm

bydlet, vím, že je to dobrý návrh.

Na každé fotografii působíte velmi elegantně a žensky. Jde o vaši zálibu? V civilu a na stavbě chodíte také takto oblékaná?
Děkuji. :) Módu miluji, vnímám ji jako způsob vlastního vyjádření. Elegance je mi vlastní. V civilu hodně kombinuji. Zvláště ženský styl s ryze mužským, eleganci se street style. Dává to outfitu tu pravou šťávu (o to se vlastně snažím i v architektuře). Také jsem si zamilovala bílé tenisky, které se dají zkombinovat snad úplně se vším a zároveň s nimi mohu i na stavbu (pak už tedy nejsou bílé). Lodičky na vysokém podpatku však i nadále zůstávají mojí vlajkovou lodí. Je to moje srdeční záležitost. Móda mě zkrátka baví. Třeba jednou dojde i na vlastní značku.

Téměř každého nějak ovlivnila literatura. Pohádky v dětství a příběhy v dospělosti. Jak to máte se čtením vy? Stiháte i dnes číst? Čtete dětem?

Čtu velmi ráda a hodně. Zvláště teď, po několika letech, kdy byly děti úplně malé, a na čtení nezbýval čas, si to užívám. Nečtu ani tak knihy, jako spíš novinové články.

V angličtině, francouzštině, češtině. Zajímá mne, co se děje ve světě v různých oborech. (Od umělé inteligence po umění.) Pomáhá mi to vidět svět v souvislostech.

Během karantény jsem začala i hodně psát. Uklidňovalo mě to, až z toho vznikla kniha. Doufám, že se podaří ji vydat.

Tento dálkový rozhovor vedeme v době, kdy je ostrov uzavřen. Pro nás suchozemce sen, pro vás denní realita. Jak se dá tak dlouhá doba přežít na jednom místě bez možnosti odcestovat. Cestujete ráda?

Mnoho lidí si život na ostrově idealizuje. Mají svoji romantickou představu. Ve skutečnosti je to psychicky docela náročné. Izolace je patrná. Mám hodně lidí v okolí, kteří to nedali a museli se odstěhovat. O to víc je to náročnější teď, kdy se zavřely hranice ostrova. Nemožnost cestovat je pro psychiku velmi tíživá. Je to ztráta svobody. Zvláště, když nikdo neví, jak dlouho to potrvá. Až teď jsem si plně uvědomila, jak moc mi Česká republika chybí. Možná i proto jsem v době karantény napsala svoji knihu. Měla jsem potřebu se propojit se svými kořeny.

Pracujete v zahraničí, máte sen postavit něco i v Čechách?

Ten sen tu určitě je. Česko je můj domov. Pokud bych mohla přispět svým know-how k rozvoji této krásné země, jenom by mne to těšilo. Nějaké menší zakázky v Čechách mám. Větší plánované se momentálně pozastavily z důvodu Covid 19.

Všechno na světě má svůj čas. Možná právě tato nelehká doba mi pomůže přetavit stesk po domově v něco architektonicky velkolepého. Moc bych si to přála!

A mně nezbývá, než jen dodat, že nejlépe by si mohla novopacká rodačka splnit svůj sen a vyprojektovat nám novou knihovnu v Nové Pace. Propojila by se touha čtenářů a pracovníků knihovny se sny naší nadané rodačky.

Kontakt na autorku: machackova@knihovnanpaka.cz